

Balassagyarmati Törvényszék

27.P.20.073/2023/21.szám

A Balassagyarmati Törvényszék dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda dr. Galambos Károly (1081 Budapest, Kiss József utca 7. II/1.) ügyvéd által képviselt Felperes1 (cím6.) felperesnek – Országos Bírósági Hivatal (1055 Budapest, Szalay utca 16.) által képviselt Alperes1 (cím7.) alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása, sérelemdíj megfizetése iránt indított perében meghozta az alábbi

ítéletet:

A törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg 36.000.-(harminchatezer) Ft eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.300.-(tízezer-háromszáz) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezéssel lehet élni, melyet előterjesztése esetén a Balassagyarmati Törvényszéken kell elektronikus úton benyújtani a Fővárosi Ítéltáblához címzetten.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja vagy a tárgyaláson fogantatosítható bizonyítást kell lefolytatni. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésben kell előterjesztenie.

A Fővárosi Ítéltábla előtti eljárásban a jogi képviselő kötelező.

Indokolás

[1] Felperes1 magánvádló feljelentést tett 2013. január 8. napján a városi Rendőrkapitányságon, melyben előadta, hogy gyermeke, K.R. őt a tetőtérbe vezető lépcső alján ellökte, melynek következtében bal oldalára, combjára, tomporára esett, mellyel okozati összefüggésben ezen testtájékán 8 napon belül gyógyuló zúzódásos sérüléseket szenvedett el.

[2] A testi sértés vétsége miatt K.R. feljelentett ellen indult magánvádas büntető ügyben a illetékes Járásbíróságon ügy. szám alatt folyt eljárás. Az ügyben 2016. szeptember hó 5. napján 13 óra 15 perckor megkezdett tárgyalásról készült jegyzőkönyv szerint K.T-né magánvádló a jogi képviselője dr. Galambos Károly mellett foglalt helyet, ezért eljáró bíró felkérte arra, hogy mivel sértett tanúként hallgatta ki a bíróság, ezért ezen eljárásjogi pozíciója okán a padsorban foglaljon helyet.

[3] Az ügyben 2017. május 10. napján 8 óra 30 perckor megkezdett tárgyalásról készült jegyzőkönyv szerint Felperes1 magánvádló bejelentette, hogy vérnyomás problémái miatt nem tud most jelen lenni a tárgyaláson, feljelentését fenntartja, kéri a tárgyalás elhalasztását. Eljáró bíró kérésére a magánvádló úgy nyilatkozott, hogy nincs nála igazolás, hogy vérnyomásbetegsége van, de szédül, nincs jól. Az eljáró bíró tájékoztatta a feleket, hogy a magánvádló szemmel láthatóan nincsen rosszul, ezért a tárgyalást nem halasztja el,

amennyiben a magánvádló rosszul lenne, a bíróság mentőt hív a helyszínre. Rögzítette, hogy a magánvádló látványosan sóhajtozik, de arcszíne változatlan, semmilyen jelen nincsen, hogy rosszul lenne. A magánvádló jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy kéri a mentők kihívását, mert rosszul van a magánvádló. Eljáró bíró megállapította, hogy a magánvádlón semmilyen tünetet nem észlel, hogy rosszul lenne, megjegyezte, hogy nem is a magánvádló kérte a mentő kihívását, hanem a védője. Közölte, hogy a magánvádló rosszullete esetén azonnal mentőt fog hívni. Megállapította, hogy a magánvádló vérnyomást mér, majd sóhajtozik, de semmilyen rosszullet nem látszik rajta.

[4] Az ügyben tartott tárgyalás során a bíróság zárt ülésen meghozta, és eljáró bíró nyilvánosan kihirdette az ítéletet, melyet a tárgyaláson röviden, szóban indokolt. Az ítélet kihirdetését követően az eljáró bíró hivatalos feljegyzést készített, melyben rögzítette, hogy a tárgyalást követően kb. 12 órakor a bírósági irodája ablakából észlelte, hogy a magánvádló és jogi képviselője a bírósággal szemben található B. kávézójából kifelé tart, a bírósággal szemben parkoló autóknál megállnak, beszélgetnek, majd a magánvádló beszáll a gépkocsijába és elhajt. A magánvádló jogi képviselője ezt követően még a kávézó melletti virágáros kínálatát vette szemügyre. A magánvádlón ezen alkalommal sem észlelte semmilyen rosszullet jelét.

[5] A illetékes Járásbíróság a 17. szám alatt 2017. május 10. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozott és kihirdetett ítéletével K.R. vádlottat az ellene testi sértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Okirati bizonyítékként értékelte a K.R. által csatolt pszichológus szakértői véleményt, melyet a bűnügyi szakértő és kutatóintézet készített a cselekményt megelőzően 2011. szeptember 6. napján. Felperes1 pszichés jellemzőjével kapcsolatosan a szakvélemény kimondta, hogy személyisége beszűkült, önmagára és problémáira koncentrált. Realitásával való kapcsolata fellazult, regresszió feltételezhető nála. Személyiségeinek fékrendszerei nem működnek megfelelően, viselkedését, gondolkodását rugalmatlanná téve hajlamos lehet arra, hogy aktuális indulati feszültségeit meghökkenítő, inadekvált cselekvésben vezesse le. Esetében acting out reakciók várhatóak, melyek kimenetele és tartalma agresszív színezetű is lehet, iránya pedig mind a környezet, mind önmaga ellen megnyilvánulhat. Családtagjai viszonyulásában egyfajta harcos attitűd vegyül. Beszámolója az őt ért sérelmekkel kapcsolatosan utal arra, hogy azok személyesen átélt történések, azonban élményei a külvilágból érkező impulzusok esetenként torzított megéléseként értelmezhetőek. Hajlamos, hogy környezetének negatív szándékot tulajdonítson. Orvosi dokumentációja szerint többször kezelték pszichiátriai osztályon hangulati életzavarai miatt, esetenként pszichotikus, illetve schizoid tünetekkel, impulzus kontroll zavarral. Ezen pszichés elváltozások kórosnak tekinthetőek, és hatással lehetnek az általa elmondottak realitással való kapcsolatára. A járásbíróság megállapította, hogy a Be. 4. § (2) bekezdésében foglalt alapelvre tekintettel a vádlónak kell kétséget kizáróan terhelő bizonyítékokkal a vádlott bűnösségét bizonyítani és nem a vádlottnak az ártatlanságát. A vádlottat terhelő egyetlen bizonyíték a magánvádló vallomása. Vallomását semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá. A magánvádló sérüléseit saját maga által is bevallottan a lépcsőre esés miatt szenvedte el. Sem a látélet, sem az orvosszakértői vélemény nem utal arra, hogy a lépcsőre esése más személy, így a vádlott tevékenysége következtében, azaz lökése miatt történt volna. A magánvádló vallomása nem csupán elégtelen bizonyíték a cselekmény állítása szerinti megtörténtének megállapítására, hanem következetessége ellenére nem kizárhatóan befolyásolt mivolta okán, kétséget kizáró erejű bizonyítékként semmiképp sem vehető figyelembe. A járásbíróság elfogadta a vádlott vallomását, aki az eljárás során végig következetesen tagadta a bűncselekmény elkövetését. A vádlott hivatkozását alátámasztotta testvére, K.K. tanú következetes, és a vádlottal egybehangzó vallomása. A vádlott azon hivatkozását is alátámasztották N.Ü.I. tanú, valamint a bírósági eljárásokkal kapcsolatos bizonyítékok, hangfelvételek, és a magánvádló tárgyalási

viselkedése, hogy a magánvádló nem kizárhatóan érdekelt a vádlott megbüntetésében, célja az, hogy a bíróság a vádlottat elítélje. Mindezen okfejtésre tekintettel a bíróság nem fogadta el a magánvádló vallomását – mint a vádlottat terhelő egyetlen bizonyítékot – tekintettel arra, hogy a bíróság álláspontja szerint az eljárás során beszerzett bizonyítékok fényében a magánvádló szavahihetősége megkérdőjelezhető. A bizonyítási indítványok elutasításával kapcsolatos indokolásában is kifejti a bíróság, hogy a magánvádló tárgyalási viselkedése kifejezetten az eljárás elhúzására irányult, mely arra utal, hogy az ügyet fel kívánja használni a vádlott ellen. Mindezekkel kapcsolatban a bíróság értékelte a szakértői véleményben foglaltakat is, különösen a magánvádló személyiségére tett utalásokkal kapcsolatban. A magánvádló és jogi képviselője azon indítványát, melyben arra kérték időt, hogy megjelöljék konkrétan melyik felvétel a cselekménnyel azonos, a bíróság elutasította, mert csakis időhúzásra irányulhat az, ha a vádló ennyi idő elteltével még mindig nem tudja megjelölni azt a bizonyítékot, amely a legfontosabb lehet az ügy eldöntése kapcsán. Másrészt a bíróság kifejtette, hogy lévén sem konkrét személyhez, időhöz nem köthetőek a felvételek, és megvágottak, ezért nem lehetnek olyan bizonyítékot, melyek alapján alapvetően eldönthető lenne az ügy. Harmadrészt a felvételek rendelkezésre állnak, azokat a bíróság le is játszotta. A bíróság a városi 1 Járásbíróság iratainak, illetve a városi Rendőrkapitányság rendőri jelentésének beszerzésére vonatkozó indítványt részben azon az alapon utasította el, hogy mindezen bizonyítékok beszerzésére egyrészt a magánvádló és jogi képviselője már az évek óta húzódó eljárás során lett volna lehetősége, de azt nem tette meg, ezért indítványa nem kizárhatóan az eljárás további elhúzására irányult, részben pedig arra vonatkozóan, hogy az eljárás K.K. ellen irányult, s abban az eljárásban sem volt kétséget kizáróan igazolható a magánvádló elmondása, hogy őt K.K. belelőtte az üvegekbe. A rendőri jelentéssel kapcsolatban megjegyezte, hogy a bíróságnak alapvetően rendelkezésre állnak azok a bizonyítékok, melyek alapján az ügy alapvetően eldönthető. A járásbíróság álláspontja szerint jelen ügyben a magánvádló az összes, a vádlott bűnösségével kapcsolatban a bíróságnak számba veendő bizonyítékokat szolgáltatva a bíróságnak, így saját vallomását, más tanú vallomását és az általa sérelmezett cselekményekkel kapcsolatosan elhangzott beszélgetéseket rögzítő felvételeket. Mindezek alapján a járásbíróságnak az álláspontja az, hogy mind az állítólagos rendőri jelentés, mind a városi 1 Járásbíróság iratának beszerzése pusztán az eljárás elhúzására, és a további, hasonlóan irreleváns bizonyítási indítványok előterjesztésére szolgálnak. A járásbíróság megjegyezte továbbá, hogy a magánvádló a tárgyaláson teátrálisan előadta azt, hogy ő magas vérnyomás betegsége miatt most olyan rosszul van, hogy a tárgyalást nem tudja folytatni, de eközben rajta semmilyen rosszullét tünete nem látszódott, sőt a bíróság azon engedélyére, mely szerint kihallgatásakor ülve teheti meg vallomását, úgy reagált, hogy inkább állva maradna, mert úgy jobban érzi magát. A magánvádló és jogi képviselője többször jelezték a bíróságnak, hogy a bíróság hívjon mentőt, mert annyira rosszul van a magánvádló, sőt a magánvádló tárgyalás közben több alkalommal teátrálisan megmérte a vérnyomását is. Mindeközben folyamatosan észrevételeket, jognyilatkozatokat tett, sem testtartásán, sem arcszínén, arckifejezésén, mozdulatain, nyilatkozatain nem látszódott, hogy bármilyen szinten is rosszul lenne. A bíróság megjegyezte ezen túlmenően, hogy hivatalos feljegyzésében rögzítette, hogy a tárgyalás után több mint 1 órával a magánvádló és jogi képviselője a bírósággal szemben található kávézóból jött ki, szemmel láthatóan kedélyesen beszélgetve, majd ezt követően a magánvádló beszállt a gépkocsijába és elhajtott. A magánvádlón ekkor sem látszódott semmifajta rosszullét jele, vagyis mindezekből alapban lehet mindazokra következtetni, hogy a magánvádló és jogi képviselője a magánvádló betegségét, illetve állítólagos rosszullétét az eljárás elhúzására próbálták felhasználni.

[6] A magánvádló fellebbezése folytán eljár Alperes I, mint másodfokú bíróság a ügy 2 szám alatti végzésével a járásbíróság ítéletét helyben hagyta. Megállapította, hogy az elsőfokú

bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben, az eljárási szabályok helyes alkalmazásával folytatta le. A bizonyítékokat kellő részletességgel ismertette és mérlegelte, és a törvényben előírt szükséges mértékben, érthető világossággal indokolta meg, hogy a történeti tényállás alapján K.R. terheltet mely okból nem találta bűnösnek. Azt is helytállóan és megfelelő részletességgel fejtette ki, hogy a magánvádlói bizonyítási indítványokat mely okokból utasította el, ezen álláspontjával a másodfokú bíróság is maradéktalanul, kiegészítést nem igénylő módon egyetértett. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, mérlegelő tevékenysége a törvényi követelményeknek megfelelt, így a bizonyítékok felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs mód.

[7] A felperes keresetet terjesztett elő az alperes ellen, amelyben kérte, hogy a törvényszék a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapítsa meg, hogy az alperes – a illetékes Járásbíróság ügy 3 sorszámú ítéletében foglaltakkal és a Alperes1 ügy 2 sorszámú jogerős végzésére tekintettel és 2017. május 10-ei hivatalos feljegyzés készítésével és tartalmával megsértette a felperes személyiségi jogait a Pp. 2:43. § a) pontja szerinti egészség megsértésével, a Ptk. 2:43. § b) pontjában foglalt magánélet megsértésével, továbbá a Ptk. 2:43. § d) pontjában védett becsület és jó hírnév megsértésével. A Ptk. 2:51. § c) pontja alapján kérte az alperest arra kötelezni, hogy a megfelelő elégtétel biztosítása érdekében az e perben hozott, az alperes jogsértését megállapító és jogkövetkezményekről rendelkező jogerős első, másodfokú bírósági határozatokat 15 napon belül helyezze el a illetékes Járásbíróság ügy 4 számú ügy utóirataként, valamint a Alperes1 ügy 5. számú ügy utóiratként. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés d) pontja alapján a sérelmes helyzet megszüntetésének elrendelését kérte olyan módon, hogy a jogsértést megelőző állapot helyreállítása érdekében semmisítse meg a illetékes Járásbíróság előtti ügy 7. számon folyó büntető eljárásban K.R. vádlott által becsatolt 2011. szeptember 6-án – egy másik büntető eljárásban – a magánvádlóra is kiterjedően a Bűnügyi Szakértő és Kutatóintézet igazságügyi pszichológus szakértője által készített szakértői véleményt, valamint eljáró bíró által 2017. május 10-én készített „hivatalos feljegyzés” iratát. Kérte továbbá, hogy törölje az elsőfokú büntető bírósági határozatból – az írományoknak a jogsértéstől való megfosztása körében – a megsemmisíteni kért iratokkal összefüggő indokolását. Nem vagyoni sérelemként 600.000.-Ft sérelemdíj megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

[8] Hivatkozott rá, hogy a felperes egészségének megsértését eljáró, mint bíró a illetékes Járásbíróságon a ügy 4 számon folyó magánvádas eljárásban a 2017. május 10. napján tartott tárgyaláson valósította meg. Másrészt ezen büntető eljárásban történt a ügy 3 sorszámú ítélet meghozatala, és ebben az ítéletben a felperes pszichés egészségi állapotával kapcsolatban a bíró által levont valótlan következtetések rögzítésére került sor. A felperes a magánvádas eljárásban beteg volt, ezt a háziorvosa igazolta, melyre tekintettel a felperes sértett – tanú – magánvádló meghallgatását mellőzni kellett volna a tárgyalás elhalasztásával. A tárgyalás megtartása és annak lefolytatása, valamint az alapján ítéleti döntés meghozatala, mint eljárás sértette a felperes egészségét. Sérelmezte, hogy a felperes, mint magánvádló a tárgyaláson kénytelen volt személyesen betegsége ellenére folyamatosan részt venni, mert a magánvádló személyes megjelenése kötelező volt, egyébként megjelenésének hiányában a bíróságnak a magánvádló távollétét vádelejtésnek kellett volna tekintenie. A felperest, mint magánvádlót a bíró megalázta azzal, hogy a magánvádló panaszára nem hívott orvost, illetve a tárgyalást nem napolta el. A magánvádló több évtizede magas vérnyomással, vérnyomás kiugrással küzd, a tárgyalás előtt is ez a krízis zajlott le. Azt a véleményt csak egy szakorvos tudta volna megállapítani, amit a bíró laikusként a tárgyaláson nem vett figyelembe és a jegyzőkönyvben rögzített. Ez bizonyítatlan, szubjektív véleményeket tartalmaz. Hivatkozott rá, hogy az egész tárgyalás megalázó, kigúnyoló, a felperes emberi méltóságát és ennek körében egészségét is semmibe vevő volt.

[9] A magánélethez való jog sérelmének megvalósítását arra alapította, hogy eljáró bíró részéről jogellenesen hatáskör hiányában került rögzítésre, már az ítélet kihirdetését követően az a tény, hogy a felperes és jogi képviselője a kávézóban volt. Sérti ezt a jogát az is, hogy az eljáró bíró ezt a tényt az ítélet indokolásában publikálta, pedig az ítélet meghozatalakor ez még nem is merült fel, mert a hivatalos feljegyzés később keletkezett, a tárgyalás befejezését követően. A hivatalos feljegyzés elkészítése és az ítéletben történő figyelembevétele, továbbá a jogerős ítéletben a felperes betegségének cáfolatára és szavahihetetlenségére történő következtetés levonása a magánélethez való személyiségi jog megsértését jelenti. Hivatkozott továbbá rá, hogy aggályos a hivatalos feljegyzés valósága is, hogy a feljegyzésben rögzített körülményeket eljáró bíró észlelte az ablakából, mert a felperes és jogi képviselője a kávézóban látta dr. R. bírót, akitől az információ származhatott.

A becsület és jó hírnév sérelmét arra alapította, hogy a járásbíró ítéletében a felperes szavahihetetlenségét állapította meg, a felperest az eljárás elhúzásával illetve, a 2011. szeptemberi, felperesre vonatkozó szakértői véleményt kritikátlanul alkalmazta, továbbá a eljáró bíró hivatalos feljegyzésében foglaltak alapján. A felperes számára becsületének megsértését jelentő tényállításnak minősült az, hogy a bíróság a büntető ügyben a vádlott által csatolt 2011. szeptemberi szakvélemény alapján, és a magánvádlónak a szakértői vélemény kiegészítésére irányuló indítványa elutasítása alapján a felperest, mint magánvádlót szavahihetetlennek minősítette. Álláspontja szerint ezen szakvélemény keletkezése és felhasználása jogellenes volt, mert annak származása, hitelt érdemlősége nem volt megállapítható. A magánvádas eljárásban a bíróság a szakvéleményt nem aktualizálta, nem egészítette ki a 2017. májusi büntető eljárási időszakra. Ennek a szakvéleménynek a szavahihetetlenséget alátámasztó megállapítására használta fel a bíró az eljárás befejezését követően felvett hivatalos feljegyzés okiratban foglaltakat. Álláspontja szerint a büntetőügyben, mint magánvádlóról a „szavahihetlenség” (azaz hazugságon kapott, hazudós, ennél fogva kijelentéseiben valótlaniságot hordozó és így megbízhatatlan személy), valamint a bíróságnak az a megállapítása, mely szerint a magánvádló húzta el a büntetőeljárást, a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas véleménynyilvánításnak tekintendő, mely sérti a felperes becsületét. A jó hírnév sérelmét jelenti pedig ennek az ítéletben történő megállapítása, mert nem felel meg a való tényeknek. Bejegyezte a bíróság az indokolásában, hogy tartalmilag: a felperes notórius, rosszhiszemű pereskedő. A tényállítás sértő jelentéstartalmú, mert nem csak valótlan, hanem a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyására alkalmas, indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás a bíróság részéről. A bíró továbbá nem orvos, nem nyilatkozhatott volna úgy ahogy nyilatkozott, egy beteg embert nem alázhat meg, hogy a betegségét teátrálisnak nevezi. Ezzel a felperest emberi mivoltában alázta meg, méltánytalan helyzetbe hozta. Semmilyen bizonyítási indítványát a magánvádlónak nem fogadta el, ezzel is becsületében megalázta a felperest, mert ténnyé tette, hogy a felperest hazugnak tartja. A jó hírnévhez való jog megsértését azzal valósította meg az alperes, hogy a bíróság a felperesre a felperest sértő, valótlan tényt állított. Ez a sértő, valótlan tény a bíróság által figyelembe vett 2011. évi szakértői vélemény volt, amelyből a bíróság a felperes becsületét is sértő „szavahihetlenség” felperesi megbélyegzését állapította meg. A bíró a vádlott állításait nem vizsgálta, kész ténynek fogadta el, és ennek tükrében alkotott olyan tényállást, és hozott olyan döntést a bíró, amelynek kerestjét a mai napig a felperes viszi. A felperes nem kapott esélyt ennek ellenbizonyítására, a vádlott által csatolt szakértői vélemény kiegészítésére vagy új szakvélemény beszerzésére.

Hivatkozott rá, hogy a felperest mint magánvádlót a bíróság a vádlottak padjára ültette és nem engedte meg, hogy a magánvádló a jogi képviselője mellett foglaljon helyet. Nyilatkozata szerint ezt nem kívánja kereseti kérelemként előterjeszteni, csak annak megjelölésére írta, hogy az elsőfokú bíróság nem a tisztességes eljárásnak megfelelően kezelte az eljárás során a

magánvádlót. Előadta, hogy az alperes a magánélet megsértését a hivatalos feljegyzés keltezésével egyidőben követte el, a becsület és jó hírnév sérelme pedig az ítélet keltezésekor keletkezett.

[10] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott rá, hogy a hivatalos feljegyzés, melyben rögzítésre került, hogy a felperes és jogi képviselője az elsőfokú tárgyalást követően a bíróság közelében lévő kávézóban tartózkodott, csak megerősítette a jegyzőkönyvben rögzítetteket, miszerint a magánvádlón nem álltak fenn a rosszullét azon tünetei, melyek indokolták volna a tárgyalás elhalasztását. Az eljáró bíró nem értékelte az ítélet kihirdetése során ezt a tényt, tekintettel arra, hogy a hivatalos feljegyzést csak azt követően rögzítette. A hivatalos feljegyzést az eljáró bíró az eljárás során nem tekintette tárgyi bizonyítási eszköznek, bizonyítékként nem értékelte. Utalt rá, hogy a magánéletbe való beavatkozás feltétele, hogy önkényes, indokolatlan és szükségtelen legyen. Vitatta, hogy az eljáró bíró által készített hivatalos feljegyzés sértette volna a felperes magánélethez való jogát. A felperes tárgyalás utáni tartózkodásának hivatalos feljegyzésben történő rögzítése indokolt és szükséges volt tekintettel a magánvádló tárgyalás során tanúsított magatartására. A 14. számú jegyzőkönyv szerint a bíró kérdésére válaszolva nem volt a magánvádlónál orvosi igazolás, amely a vérnyomás betegségét igazolta volna. Azt követően, hogy az eljáró bíró megállapította, hogy a magánvádlón semmilyen rosszullét jele nem látható, nem élt a tárgyalás elhalasztásának jogával. A 14. számú jegyzőkönyv alapján megállapítható, hogy az eljáró bíró a magánvádló egészségének biztosítása érdekében teljesítette az őt terhelő kötelezettségeket. Tájékoztatta a magánvádlót, hogy amennyiben érzékeli a rosszullét jeleit, mentőt hív a helyszínre, továbbá felajánlotta, hogy vallomását ülve tegye meg. Az ítélet szerint a bíróság mentőszolgálat kihívása felől nem intézkedett, azonban felszólításra – mely szerint, ha olyan rosszul érzi magát a magánvádló, akkor lehetősége van neki vagy jogi képviselőnek kihívni a mentőket – egyikük sem intézkedett e felől. A későbbi hivatalos feljegyzésben rögzítettek is alátámasztják, hogy az eljáró bíró a tárgyalás során megfelelően járt el, amikor a magánvádló kérésére nem halasztotta el a tárgyalást.

Utalt rá, hogy a felperes keresetében kifejtette, hogy a tárgyaláson kénytelen volt személyesen, betegsége ellenére megjelenni, ennek hiányában a bíróság a magánvádló távollétét vádelejtésnek kellett volna tekintenie. Hivatkozott az alperes a Be. 506. §-ra, mely szerint a magánvádlót az idézésben figyelmeztetni kell arra, hogy a kellően ki nem mentett elmaradását a bíróság a vád elejtésének tekinti, feltéve, hogy a képviseletéről nem gondoskodik. A fentiekre tekintettel a felperesnek lehetősége lett volna képviselet gondoskodása mellett, hogy a tárgyalásról távol maradjon, amely nem eredményezte volna a vád elejtését.

A jó hírnév és becsület megsértésére történő hivatkozás kapcsán utalt az alperes a Be. 78. § (1) bekezdésére. A bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli, továbbá a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Az eljáró bírónak szabad meggyőződése, hogy egy-egy bizonyítékból milyen következtetéseket von le, azokat miként értékeli. Az ezekből történő következtetések levonása nem sérthetik sem a jó hírnevét, sem a becsületét az eljárásban résztvevőknek. A büntetőeljárás során szabadon mérlegelhetette az alap ügyben eljáró bíró a K.R. által csatolt pszichológus szakértői véleményt, melyet a Bűnügyi Szakértő és Kutató Intézet készített. Csak akkor válik becsületsértővé egy kifejezés, bírálat, ha a bíráló, jelen esetben a bíró túllépi a szabad véleménynyilvánítás határait. Álláspontja szerint az ítélet meghozatala során az alap ügyben eljáró bíró a bírói szabad mérlegelés jogával élve, a szabad véleménynyilvánítás határain belül ítélezett. Utalt rá, hogy felperes szerint az eljáró bíró azzal, hogy ítéletében azt állította róla, hogy szavahihetetlen, megsértette a jó hírnevét. Az eljáró bíró azonban ezt a tényt a rendelkezésre álló bizonyítékok, többek között a szakértői véleményre támaszkodva

állapította meg. Ahogyan arra az ítéletben is hivatkozott a bíróság, kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. A bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján arra a következtetésre jutott, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáróan, tényként nem lehetett azt megállapítani, hogy a vád szerinti bűncselekményt a vádlott elkövette volna. Az ítélet szerint a vádlottat terhelő egyetlen bizonyíték a magánvádló vallomása, vallomását semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá.

Sérelemdíj csak személyiségi jogsértés esetén követelhető, a felperes állításával ellentétben azonban egyik állított jogsértés sem következett be. Ettől függetlenül sérelemdíj alappal kizárólag akkor követelhető, ha a személyiségi jogsértés egyúttal felróható magatartást is jelent. Ez pedig a perbeli esetben nem volt megállapítható. A bíróság kártérítési felelősségét csak az önkényes eljárása és döntése alapozhatja meg. Hivatkozott rá, hogy sérelemdíj iránti igényperben az eljáró bíróság nem vizsgálhatja, hogy az alperesnek az eljárás során hozott döntései megfelelnek -e az anyagi, illetve eljárásjogi szabályoknak, továbbá az alperes a szabad bírói mérlegelés jogával élve, helyes döntést hozott -e, miután ez a jogorvoslati fórum dolga. Az ilyen típusú mérlegelésen alapuló döntések a felróhatóság körén kívül esnek, felróhatóság hiányában viszont nem állapítható meg a felelősség. A jelen perben hozandó jogerős bírósági határozat sérelmezett ügyben utóiratként való elhelyezése, továbbá a sérelmezett büntető bírósági határozat megjelölt indokolásának megsemmisítése, szakértői vélemény, valamint hivatalos feljegyzés megsemmisítése iránt előterjesztett kereseti kérelem kapcsán hivatkozott rá, hogy ilyen jogkövetkezményt a bíróság nem alkalmazhat, ezen kereseti kérelmek esetleges teljesítése nem képezi jelen eljárás tárgyát.

Másodlagosan elévülési anyagi jogi kifogást terjesztett elő arra hivatkozva, hogy az ítélet és a hivatalos feljegyzés készítésétől, illetve az arról való tudomásszerzéstől számítottan eltelt az öt éves elévülési idő.

[11] Az alperes az ellenkérelem előterjesztésével együtt igazolási kérelmet terjesztett elő arra hivatkozva, hogy a nagy leterheltség miatt azt csak egy napos késéssel tudta benyújtani.

[12] A törvényszék 7. sorszám alatti végzésével tájékoztatta az alperest, hogy az elektronikus kapcsolattartást biztosító informatikai rendszerek működésében felmerült üzemszünet (04.29.,05.25.) folytán a Pp. 617. § előírásai alapján az ellenkérelem határidőben érkezett, így az igazolási kérelem elbírálása sürgős.

[13] A felperes kifogást terjesztett elő az eljárás szabálytalansága ellen. Kérte az alperes P-23-22-02 úrlapon „egyéb” tárgyi megjelöléssel elektronikus úton beadott beadvány tekintetében annak hatálytalanságát megállapítani a Pp. 628. § (1) bekezdés b) pontja alapján. Kérte továbbá a 7. sorszám alatti végzés visszavonását, az igazolási kérelem elutasítását és bírósági meghagyás kibocsátását. Hivatkozott rá, hogy az alperes a P-23-22-02 úrlapon a beadványát „egyéb” rovatot feltüntetve írásbeli ellenkérelem, igazolási kérelem szövegezéssel adta fel elektronikus úton 2023. június 2-án. Álláspontja szerint az alperes az úrlaptámogatási rendszer szabályainak megsértésével terjesztette elő az ellenkérelmét és igazolási kérelmét. A P-23 nyomtatvány külön alkalmazandó az igazolási kérelemhez és külön az ellenkérelemhez. Ezeket a megjelöléseket a P-23 úrlap a „beadvány tárgya” rovatban külön-külön rendszeresíti. Erre tekintettel az alperes az ellenkérelmet nemcsak elkésve, hanem hatálytalan módon terjesztette elő. Az igazolási kérelem előterjesztésére nem elkésve, azonban szintén hatálytalanság okából nem volt figyelembe vehető. Így a beadvány figyelembevétele, továbbá a bírósági meghagyás kibocsátásának elmulasztása jogszabálysértő. Sérelmezte, hogy az alperes maga hivatkozott egy napos késedelemre, azonban üzemszünetre nem hivatkozott. Ezért a bíróság végzése sérti az eljárási jogszabályokat, hivatalból nem vehette volna figyelembe az üzemszüneteket. Az alperes ugyanis erre nem hivatkozott, kizárólag a nagy munkaterhére. A 45 napos határidő alatti üzemszünet a bírósági határidőt nem hosszabbítja meg, csak abban az esetben, ha az előre közölt üzemszünet legalább 4 órán át fennállt. Ennek

azonban a végzésben nincs nyoma. 2023. június 1-jén – amikor még az alperes késedelem nélkül a beadványát előterjeszthette volna - üzemszünet nem állt fenn, így a törvényszék sem hivatkozhat hivatalból korábbi üzemszünetekre. Másodlagosan kérte az igazolási kérelem elutasítását.

[14] Az alperes úgy nyilatkozott, hogy az üzemszüneti napokra tekintettel nincs mulasztás, így fogalmilag kizárt az igazolási kérelem is. Erre tekintettel nem tartja fenn az igazolási kérelmét.

[15] A törvényszék a 11. szám alatti jegyzőkönyvbe foglalt I. számú végzésével a felperes eljárás szabálytalansága elleni kifogását elutasította.

[16] A felperes az ellenkérelem és igazolási kérelem hatálytalanságát arra alapította, hogy azt az alperes nem az E-ügyintézési törvényben és végrehajtási rendeleteiben meghatározott módon terjesztette elő, mert az egy űrlapon lett előterjesztve „egyéb” rovat feltüntetéssel. Azt azonban nem jelölte meg, hogy az E-ügyintézési törvény és végrehajtási rendeletei mely szakasza rendelkezik úgy, hogy az ilyen módon előterjesztett beadvány hatálytalan. Azt semmilyen jogszabályi rendelkezés nem írja elő, hogy az ellenkérelmet és az igazolási kérelmet külön űrlapon kellene előterjeszteni. Az alperes a megfelelő űrlapon terjesztette elő az ellenkérelmet és az igazolási kérelmet. Attól, hogy azon „egyéb” rovat lett feltüntetve, a beadvány nem minősül hatálytalannak. Utal rá a törvényszék, hogy még amennyiben nem is megfelelő űrlapon nyújtotta volna be az alperes a beadványait, azok akkor sem lennének hatálytalanok, ugyanis a beadványok űrlapon történő benyújtására vonatkozó kötelezettség egyetlen célja az, hogy a fél nyilatkozata egy biztonságos kézbesítési rendszer útján megérkezzen a bírósághoz, ezt követően pedig a mellékelt beadványtól elkülönülten feltüntetett azonosító adatok a mielőbbi lajstromozást elősegítsék a BIIR-en keresztül. Az űrlap a funkciója szerint a postai borítékhoz hasonlítható. Azt hivatalból vizsgálnia kellett a törvényszéknek, hogy az ellenkérelmet az alperes az előírt 45 napos határidőn belül terjesztette -e elő. A határidő számítása körében pedig alkalmaznia kellett a Pp. 617. § előírásait. A Pp. 617. § rendelkezései alapján a határidőbe nem számít bele az a nap, amely során legalább négy órán át jogszabályban meghatározottak szerint üzemzavar vagy üzemszünet állt fenn. Az üzemzavar naptár bárki számára elérhető a [birosag.hu](https://www.birosag.hu) oldalon, melyből megállapítható, hogy április 29. és május 25. napján több mint négy órán át tartó üzemszünet állt fenn, így ezek a napok a határidőbe nem számítanak be. Ezek figyelembevételével pedig az ellenkérelem határidőben érkezett. Így a felperes kifogása alaptalan volt.

[17] A törvényszék a rendelkezésre álló iratok, felek nyilatkozatai alapján megállapította, hogy a felperes keresete az alábbiak szerint alaptalan.

[18] A felperes az alperes jogellenes magatartását abban határozta meg, hogy eljáró bíró a betegsége ellenére nem halasztotta el a tárgyalást, azt lefolytatta és ítéletet is hozott, ezzel megsértette az egészségét. Az emberi méltóságát azzal a magatartással sértette meg, hogy megalázta azzal, hogy nem hívott orvost és a tárgyalást nem napolta el, a tárgyalás megalázó és kigúnyoló volt. A magánélethez való jogát azzal sértette az alperes, hogy az ítélet kihirdetése után jogellenesen rögzítette, hogy a kávézóban volt, ezt az ítéletben publikálta és ebből következtetést vont le a betegsége cáfolatára és szavahihetetlenségére. A becsület és jó hírnév sérelmét arra alapította, hogy a bíróság ítéletében megállapította a felperes szavahihetetlenségét, az eljárás elhúzásával illetve és a 2011. szeptemberi szakvéleményt kritikátlanul alkalmazta, a betegségét teátrálisnak nevezte, továbbá semmilyen bizonyítási indítványát nem fogadta el, mert ténné tette, hogy hazugnak tartja. Sértő, valótlan tény volt a bíróság által figyelembe vett szakvélemény is, amelyből a bíróság a szavahihetetlenség megbélyegzését állapította meg.

[19] A felperes által hivatkozott személyiségi jogok védelmét a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42 - 2:43.§ szabályozza.

[20] A Ptk. 2:51. § rendelkezik a személyiségi jogok megsértésének felróhatóságtól független szankcióiról, a Ptk. 2:52. § pedig a sérelemdíjról.

[21] Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért.

[22] Személyiségvédelmi igényt olyan jogsértő magatartás, cselekmény alapoz meg, amely egyben az adott személy személyhez fűződő jogát is sérti. Ezek alapján a személyiségi jogok megsértésének objektív szankciói alkalmazásának, illetve sérelemdíjra való jogosultságnak feltétele a személyiségi jogot sértő magatartás.

[23] A testi épség sérelmére való hivatkozás kapcsán a törvényszék megállapította, hogy az eljárási szabályoknak megfelelően járt el a bíróság, amikor önmagában a felperes nyilatkozatára figyelemmel a tárgyalást nem halasztotta el. Amennyiben a felperes beteg volt a tárgyalás napján, nem lett volna köteles megjelenni az alperes által is helytállóan hivatkozott régi Be. 506. § előírásaira figyelemmel. Ez alapján amennyiben kizárólag a jogi képviselője jelent volna meg a tárgyaláson, úgy az nem minősült volna a vád elejtésének. A tárgyalás megtartása és ítélet meghozatala jogsértő magatartásnak nem tekinthető. Az alperes állított jogsértő magatartásának eredményeként bekövetkező, a testi vagy lelki egészségében beállott hátrányos változásra, romlásra, konkrét egészségsértésre azonban a felperes nem is hivatkozott.

[24] Miután nem volt jogsértő a tárgyalás megtartása, így önmagában az eljárás lefolytatása nem valósíthatta meg a felperes emberi méltósághoz való jogának megsértését sem. Az, hogy az eljáró bíró nem hívott orvost a felpereshez, nem tekinthető a felperes személye elleni támadásként, így személyiségi jogot sértő magatartásként. Az eljáró bíró a felperes állapotát úgy ítélte meg, hogy nem szükséges mentő kihívása, azonban a felperes és jogi képviselője nem volt elzárva attól, hogy mentőt hívjon, amennyiben azt szükségesnek tartja. Ezt azonban nem tették meg, amiből arra lehet következtetni, hogy a felperes és képviselője sem tartotta feltétlenül szükségesnek a felpereshez mentő kihívását. A tárgyalási jegyzőkönyvből nem állapítható meg, hogy a tárgyalás megalázó, kigúnyoló lett volna, az eljáró bíró kizárólag az általa észlelteket rögzítette.

[25] A magánéletbe való beavatkozás akkor sért személyiségi jogot, ha önkényes, indokolatlan és szükségtelen. Az, hogy az eljáró bíró az ítélet kihirdetését követően hivatalos feljegyzésben rögzítette azt, hogy a felperes és képviselője a kávézóból jöttek ki és a felperesen ekkor sem látszódtak rosszullet jelei, nem tekinthető a magánélethez való jog megsértésének. Az eljáró bíró nem követte a magánvádlót, őt nem tartotta megfigyelés alatt, hanem kizárólag az irodája ablakából észlelt körülményeket rögzítette, ami nem volt indokolatlan arra figyelemmel, hogy a magánvádló arra tekintettel kérte a tárgyalás elhalasztását, hogy rosszul van. Az ítéletben is kizárólag annak alátámasztása céljából utalt a hivatalos feljegyzésben rögzítettekre, hogy az általa a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített körülmények helytállóak voltak. A hivatalos feljegyzésben foglaltakat azonban nem értékelte bizonyítékként, döntése meghozatalánál az abban foglalt megállapítások nem játszottak szerepet, tekintettel arra, hogy a hivatalos feljegyzést az ítélet kihirdetése és szóbeli indokolása után rögzítette. Ezek alapján az alperes nem sértette meg a felperes magánélethez való jogát.

[26] A Ptk. 2:45. § (1) bekezdése alapján a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás. A (2) bekezdés szerint a jó hírnév megsértését

jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel.

[27] Az ítélet indokolásban szereplő azon sérelemeztt megállapítás, hogy a felperes szavahihetősége megkérdőjelezhető, továbbá hogy az újabb bizonyítási indítványok előterjesztése, valamint a magánvádló tárgyalótermi viselkedése az eljárás elhúzására irányult, nem tényállításnak minősül, az az eljáró bírónak a rendelkezésre álló adatokból levont következtetése. Ezt a következtetést pedig az eljárás során beszerzett bizonyítékokból, köztük a szakértői véleményben foglaltakból vonta le a bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenysége során. Az ítéletben nem szerepelt olyan kijelentés, amelyben a bíróság a magánvádló betegségét teátrálisnak nevezte volna. Az eljáró bíró annyit rögzített az ítéletben, hogy a magánvádló teátrálisan adta elő, hogy rosszul van, illetve teátrálisan megmérte a vérnyomását. Ez kizárólag az eljáró bíró által a tárgyaláson észlelt magánvádlói magatartás ismertetését szolgálta, az sértő tartalmat nem hordoz.

A régi Be. 78. § alapján a büntetőeljárásban szabadon felhasználható a törvényben meghatározott minden bizonyítási eszköz, és szabadon alkalmazható minden bizonyítási eljárás. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Ezek alapján a bíróság a magánvádló személyiségének értékelése körében a szakvéleményben foglaltakat szabadon felhasználhatta, nincs olyan jogszabályi előírás, mely alapján azt aktualizálni kellett volna. Másrészt a szavahihetatlenségre utalás, az eljárás elhúzására hivatkozás, illetve a teátrális viselkedésre utalás kifejezőmódjában nem indokolatlanul bántó megállapítás, az az eljáró bírónak a rendelkezésre álló bizonyítékokból levont következtetése. Részletesen és okszerűen megindokolta a bíróság az ítéletében, hogy mi alapján jutott arra a következtetésre, hogy az újabb bizonyítási indítványok előterjesztése, illetve a magánvádló tárgyalási viselkedése az eljárás elhúzására irányult, illetve hogy mely bizonyítékok, magatartások értékeléséből vonta le a szavahihetőséget megkérdőjelező következtetését. A bizonyítékok értékelésével levont következtetések pedig nem alkalmasak a becsület, jó hírnév megsértésére.

[28] Ezek alapján a felperes nem bizonyította, hogy az alperes a személyhez fűződő jogait megsértette volna. Személyiségi jogi jogsértés hiányában pedig a személyiségi jogok megsértésének szankciói nem alkalmazhatóak.

[29] Mindezekre tekintettel a törvényszék a felperes keresetét jogalap hiányában elutasította.

[30] Annak elbírálásához, hogy az alperes a keresetben megjelölt magatartásával, tevékenységével megsértette -e a felperes személyhez fűződő jogait, nem volt szükség magánszakvélemény becsatolására, igazságügyi orvosszakértő kirendelésére, az eljáró bírók tanúkénti meghallgatására, szemle foganatosítására, valamint a teljes büntető iratanyag és a Alperes1 ügy 8. számú perújítási iratok beszerzésére. Ezért ezen bizonyítási indítványokat, mint szükségtelent elutasította a bíróság.

[31] Tekintettel arra, hogy a felperes pervesztes lett, a törvényszék a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes perindítással felmerült perköltsége megtérítésére, melyet az alperes nyilatkozata alapján 10.300.- Ft összegű útiköltségben állapított meg.

[32] Tájékoztatja a törvényszék a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé. Az illetéket további külön felhívás nélkül a törvényszék előírása alapján kell megfizetni. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetősége a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontján alapul.

Balassagyarmat, 2024. február 1.

dr. Barsi Ildikó s.k.
bíró